

דתניא: רבי אומר: הא דכתיב "כל חלב לה" בא הכתוב לרבות אימורי קדשים קלים לדין מעילה! דבמעילה כתיב "וחטאה בשגגה מקדשי ה'" וריבה הכתוב שאף אימורים של קדשים קלים נקראים "קדשי ה'" ויש בהם מעילה.

והא מעילה איסור מיתה בלבד הוא, ובכל זאת קא חייל על איסור חלב שיש באימורים דאיסור כרת הוא. שמע מינה: בקדשים גלי קרא דאיסור חל על איסור! (50)

ומקשינן: והא תניא: רבי שמעון אומר: אין פיגול בעולין ואין נותר בעולין! שהאוכל את האימורים מקרבן שנתפגל או נותר אינו חייב כרת משום פיגול ומשום נותר לפי שאין איסור פיגול ונותר חלין על איסור עולין שהיה לפני כן.

הרי שרבי שמעון סבר אין איסור חל על איסור אפילו בקדשים ואפילו באיסור חמור על איסור קל. והדרא קושיא לדוכתיה, דאמאי אמר במתניתין דאיסור נותר חל על

איסור חלב?

ומתריצין: אלא תנאי היא ואלבא דרבי שמעון. דאיכא דאמרי: דרבי שמעון סבר: בקדשים איסור חל על איסור, ותנא דמתניתין סובר כמותם. ואיכא דאמרי: דרבי שמעון סובר: בקדשים נמי אין איסור חל על איסור, וברייתא דאין פיגול בעולין סוברת כמותם.

ומקשינן: ולמאן דאמר דאלבא דרבי שמעון בקדשים נמי אין איסור חל על איסור. האי קרא ד"כל חלב לה" דמרבין מיניה אימורי קדשים קלים למעילה מאי עביד ליה, האיך יחול איסור מעילה על איסור חלב?!

ומתריצין: מוקים ליה בולדי קדשים, שנולדו מבהמות קדשים. וקסבר רבי שמעון: ולדי קדשים — רק בהוייתן יהו קדושים. שרק בלידתן חל עליהם קדושה ולא בעודם במעי אמן. דאם כן תרוייהו, איסור חלב ואיסור מעילה, בהרדי אתי בשעת לידה חלין שניהם ולא הוי איסור חל על איסור, הלכך יש באימורים של אותם ולדות קדשים איסור מעילה (51).

הדרן עלך דם שחיטה

50. האחרונים נתקשו בראיה זו, שהרי לעיל [יד] למדנו, שמעילה נחשב לאיסור מוסיף על חלב, שהחלב מותר הוא בהנאה, והמעילה הוסיפה בו לאסרו בהנאה, ואם כן איך הוכחנו, שבקדשים איסור קל חל על איסור חמור. ועיין לעיל שם [הערה 47] מה שהבאנו ליישב בזה בע"ה.

עוד הקשו האחרונים, שישנם כמה אופנים שיהיה מתחייב בהם משום מעילה, אפילו אם ננקוט שאין איסור חל איסור כלל.

[א] כשנהנה מן החלב ולא אכלו כלל.

[ב] כשאכל חלב פחות מכזית והיה בו שוה פרוטה, שבזה לא עבר משום חלב. אבל מעילה

יש בו.

[ג] כשלעס החלב קודם האכילה, שבשעת הלעיסה עדיין לא עבר באיסור חלב, שאינו אלא בהנאת גרונו או מעיו. אבל איסור מעילה יש בו, [ועיין בחידושי הגר"ק איגור על המשניות בשם אחיו הג"ר בונם].

[ד] כשנטל החלב לצורך עצמו, שבזה כבר נתחייב במעילה משום שינוי רשות, אף על פי שעדיין לא נהנה כלל. ותירצו האחרונים, שהיה משמע לחכמי התלמוד, שהחלב נתרבה לכל עניני ואופני מעילה.

51. כתבו התוס', שאמנם חיוב מעילה בשלמים